

γουρουνοκέφαλο τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Κίτ. Μάν. κ.ά.) γ'ρουνοτσέφαλο Εὐβ. (Κουρ.) γουρ'νοκέφαλο Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κεφάλι.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Ζυγίζουμε τὸ γουρ'νοκέφαλο καὶ δέκα φορὲς τόσο πᾶει τὸ γουρούνι σφαγμένο (πάει = ζυγίζει) Γαργαλ. Δὲν ἤδρα κρέας κ' ἐπῆρα ἓνα γουρουνοκέφαλο Κίτ. Μάν. Τὸ γουρ'νοκέφαλο τὸ φκειάξανε πηχτὴ καὶ τὸ φάγατε Παιδεμέν. Ἐώρακα ἓνα γ'ρουνοτσέφαλο γιὰ νὰ κάμου πηχτὴ Κουρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρουνοκέφαλου καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Καβάλλ.)

γουρουνοκέφαλος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νοτσέφαλος Εὐβ. (Κουρ.) γουρ'νοκέφαλος Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.) Στερελλ. (Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κεφάλο.

1) Ὁ ἔχων κεφαλὴν ὡς ἡ τοῦ χοίρου, ὑβριστικῶς Εὐβ. (Κουρ.) Μακεδ. (Δαμασκ.) : Πωπώ! ἓνας γουρ'νοτσέφαλος! Κουρ. 2) Ὁ ἰσχυρογνώμων Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ. (Σπάρτ. κ.ά.) : Ἰκεῖνός εἶνι δίπ γουρ'νοκέφαλος, δὲν ἀκούει κανένα Σπάρτ.

γουρουνοκεφτές ὁ, ἐνιαχ. γουρ'νοκεφτές Πελοπν. (Δίβρ. Κοντοβάζαιν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κεφτές.

Φαγητόν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἐκ πολλοῦ χοιρείου κρέατος μετὰ διαφόρων καρυκευμάτων, πλασθέντων ὅλων ὑπὸ μορφὴν μικρῶν πεπλατυσμένων σφαιρῶν τηγανιζομένων μετ' ἐλαίου ἐνθ' ἄν. : Σφάξαμε τὸ γουρούνι καὶ τὰ φαχνὰ τὰ κόψαμε καὶ κάναμε γουρ'νοκεφτέδες Πελοπν. (Δίβρ.)

γουρουνοκλαίω ἐνιαχ. γουρ'νουκλαίου Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) γουρ'νουκλαίου Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γοῦροῦνι καὶ τοῦ ρ. κλαίω.

Κλαυθυμρίζω ἐνθ' ἄν. : Εἰντά'χει τὸ παιδί τσαι γουρ'νουκλαίει σήμερις οὐλ-λη τὴν ἡμέρα; Εὐβ. (Κουρ.) Εἰντά'χεις καὶ γουρ'νουκλαίεις, βρε χουλιριάρ'κον; αὐτόθ.

γουρουνοκόκκαλο τό, Ἰθάκ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κόκκαλο.

Μεταφ. εἰς τὴν δίστιχ. ἐπῶδ.

Πᾶρε γουρουνοκόκκαλο | καὶ δόσ' μου σιδερένιο
(εὐχὴ τὴν ὁποία κάμνει ἡ μητέρα ρίπτουσα εἰς τὰ κεραμίδια τὸν πρῶτον ἐξαχθέντα ὀδόντα τοῦ τέκνου της).

γουρουνοκολοκυθιά ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νουκουλόθ'ιά Στερελλ. (Λαμ. Ὁρχομεν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κολοκυθιά.

Εἶδος κολοκύνθης, ἡ ὁποία παράγει πολλοὺς καὶ εὐμεγέθεις καρπούς ἐνθ' ἄν. Συνών γομαροκολοκυθιά, κομποκολοκυθιά.

γουρουνοκολόκυθο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουκουλόθ'ου Στερελλ. (Λαμ. Ὁρχομεν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κολοκύθι.

Ὁ καρπὸς τῆς γοῦροῦνι κολοκυθιάς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γομαροκολόκυθο, κομποκολόκυθο.

γουρουνοκονίδα ἡ, Σ. Καρτεσ., Ὑποψ. Βουλ., 11 γουρ'νουκόν'δα Στερελλ. (Βαρετάδ. Μεσολόγγ. Ναύπακτ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κόνιδα.

1) Ἡ κόνις, τὸ ὄν τῶν φθειρῶν τοῦ χοίρου Στερελλ. (Βαρετάδ. Μεσολόγγ. Ναύπακτ. Σπάρτ. κ.ά.) 2) Μεταφ., εὐτελὲς, ἀσήμαντος Σ. Καρτεσ., ἐνθ' ἄν. : Βρέ, ποῦ 'ς τὸ διάβολο τὰ ξετροπώσατε τόσα πράγματα, μπερὲ διαβόλου γουρουνοκόνιδες ;

γουρουνοκόπαδο τό, Λεξ. Ψύλλ. γουρ'νουκόπαδου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Λεπεν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κοπάδι.

Ἀγέλη χοίρων ἐνθ' ἄν. : Ἐχ'ς τρανὸ γουρ'νουκόπαδου, γλέπου! Στερελλ. (Ἀχυρ.) Συνών. γοῦροῦνι κοπή.

γουρουνοκοπάνα ἡ, ἐνιαχ. γ'ρουνουκουπάνα Σάμ. γουρ'νουκόπανα Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κοπάνα.

Ξυλίνη ἢ λιθίνη σκάφη διὰ τὴν ἐναπόθεσιν τῆς τροφῆς τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Τοῦ γ'ρούν' σὰ φάη, ἀνι-πουδουγυρίζ' d' γ'ρουνουκουπάνα (ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων) Σάμ. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνι γάβαθο.

γουρουνοκόπανο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουκόπανου Μακεδ. (Κάστρ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κοπάνι.

Γοῦροῦνι κοπάνα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνι γάβαθο.

γουρουνοκοπή ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νουκουπή Στερελλ. (Αἰτωλ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κοπή.

Ἀγέλη χοίρων ἐνθ' ἄν. : Τ' γουρ'νουκουπή τ' φ'λάει οὐ γουρ'νάφ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τρανή γουρ'νουκουπή ἔχ' οὐ Σάμιας (= Διονυσάκης) Στερελλ. (Σπάρτ.) Τ'ς γουρ'νουκουπὲς τ'ς πααίν'νι 'ς τ'ς διντριάδεις, γιὰ νὰ φᾶνι βιλᾶν' κὶ νὰ παχύν'νι (διντριάδεις = δρυμῶνας). Συνών. γοῦροῦνι κοπάδα.

γουρουνοκοπριά ἡ, ἐνιαχ. γ'ρουνοκοπριά Κέρκ. (Ἀργυράδ. Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.) γουρ'νουκοπριά Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) γουρουνουκοπρέα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κοπριά.

Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Εἶναι γιομᾶτοι οἱ δρόμοι γουρουνουκοπρέα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνι καβαλλίνα.

γουρουνοκόριτο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουκόριτου Στερελλ. (Κράβαρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κορίτο.

Γοῦροῦνι κοπάνα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνι γάβαθο. β) Μεταφ., συνήθ. κατὰ πληθ. γουρουνογάβαθα, καλοῦνται ὑπὸ τῶν Κραβαριτῶν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀμπλιανῆς ὡς λίαν ἀκάθαρτοι, διότι προσφέρουν τροφὴν εἰς τοὺς σκύλλους ἐντὸς τοῦ πινακίου ὅπου καὶ οἱ ἴδιοι τρώγουν Στερελλ. (Κράβαρ.)

